

van wilde konijnen éene zwarte. Ongetwijfeld een ontsnapte, te oordeelen o. a. naar zijn grootte.

Dit bracht mij op het denkbeeld op diezelfde plaats drie tamme, zwarte konijnen los te laten.

Op mijne vraag of hij ook al iets van kruising bespeurd had, antwoordde hij: Juist gisteren heb ik een wild konijn geschoten, dat blijkbaar zeer donkergrauw van kleur was, terwijl over kop en rug een zwarte gloed lag.

Een werkman had dezen zomer op zijn aardappelenland, dat onmiddellijk aan dat terrein grenst, een nest met vier jongen gevonden, waarvan twee grauwe en twee zwarte. Hij, de opziener, had ze echter niet gezien.

Ik meende dit onder uwe aandacht te moeten brengen. Alvorens dus op dergelijke mededeelingen verder in te gaan is, dunkt mij, een nauwkeurig onderzoek zeer gewenscht.

Amsterdam.

J. DE VRIES.

Eenden

Met zeer veel genoegen lees ik uw tijdschrift *De Levende Natuur* als ook „In de Duinen.”

Ik vond er echter een onjuistheid in, en ik geloof dat u genoeg zal doen, daarop gewezen te worden.

Op blz. 160 over eenden sprekende zegt u dat de mannetjes kenbaar zijn aan hun kèk-kèk, terwijl de vrouwtjes angstig piepen. In waarheid is 't juist andersom.

Mijn zuster te 's Gravemoer heeft een hoenderpark en tevens een vijvertje met eenden. Zijn er nu jonge eenden, dan kan men 't geslacht allereerst kennen aan de stemmen.

De wijfjes krijgen al heel gauw het kwakend geluid, terwijl dit bij de mannetjes steeds piepender wordt, tot de krul op de staart te voorschijn komt.

Mogelijk is dit laatste (dat steeds piepender worden) wel verbeelding, aangezien het geluid bij zoo'n bijna volwassen vogel veel kinderachtiger klinkt, dan bij een heel jong eendje.

Bussum.

W. NIJENHUIS.

Onderling hulpbetoon bij vogels.

Op een morgen in dit voorjaar, woonde ik een aardig voorval bij in de dierenwereld en wil dit aan de lezers en lezeressen van de *Levende Natuur* vertellen, die het zeker met genoegen zullen vernemen.

Ik kwam op dien morgen op een kamer boven in ons huis en zag, naar buiten kijkende, in een der boomen van de laan, waaraan ons huis ligt een zwartachtig lapje hangen en verwonderde mij hoe dit lapje zóó hoog in dien boom had kunnen waaien, toen het zich op eens krampachtig en schokkerig bewoog en ik bemerkte dat het een vogel was, die met zijn kop omlaag en met slappe uitgespreide vleugels aan één poot scheen te hangen en hoe hij ook trok en zich bewoog, niet los kon komen.

Hoe hij eigenlijk vastzat kon ik niet zien, maar bemerkte wel, dat hij uitgeput was. Nu en dan hing hij zóó lang onbeweeglijk, dat ik hem dood waande, maar neen, na een poos bewoog hij zich weér en bleef zoo hangen.

Vol medelijden met het arme dier, ging ik naar den tuinman, hopende, dat hij er iets op weten zou, om den vogel ter hulp te komen. Maar toen ik onder den boom staande naar boven keek, begreep ik dat er niets aan te doen zou zijn. En zoo was het ook. Een ladder, lang genoeg om bij den tak te komen, waar de vogel hing, was niet te bekomen en daar het regende en alles glibberig en nat was, was er ook geen sprake van klimmen en moest ik vol leedwezen het arme dier aan zijn lot overlaten. In de boomen rondom zaten zwiiggend verscheidene andere vogels van die soort, ik denk dat het spreeuwen waren, en schenen zich om hun ongelukkig vriendje niet te bekommeren.

Het viel mij intusschen op, dat ze zoo stil waren. Wat is het toch ongelukkig, dacht ik toen, dat de dieren zoo weinig verstand hebben en geen hunner er aan denkt, om eenige deernis te betoonen met het ongeluk van hun naaste. Zoo denkende had ik een oogenblik niet opgelet en nu weér opkijkende, zag ik, dat een der spreeuwen in den zelfden boom was gaan zitten, hoog boven den hangenden vogel. Na een poos daalde hij neér op een lageren tak, daarna nog lager, toen zat hij op een halven meter boven den vogel en eindelijk zat hij op hetzelfde takje vlak bij hem. Nu begon hij ijverig te pikken en te trekken en de vogel, die bemerkte, dat er hulp kwam, kreeg weder moed

en trok en rukte meê. Dit duurde een heele poos, schijnbaar zonder gevolg; maar op eenmaal raakte de vogel los van den tak en viel met de andere te samen als één klompje op een anderen lageren tak en bleef daar weér hangen. De tweede vogel gaf den moed niet op maar trok en plukte steeds door, tot ze opeens weér als één klompje in den naasten boom belandden. Nu ging ik gauw naar beneden, om als de vogel op den grond viel, hem verder te bevrijden van den draad of het haar dat hem zoo kwelde, maar toen ik dicht bij den boom was, schrikten beiden zóó, geloof ik, dat met een laatsten ruk de vogel los kwam en hoog in een der naburige boomen vloog. Ook zijn redder of redster was in een oogenblik verdwenen. Ik was in mijn schik, dit aardig tooneel te hebben bijgewoond, daar ik wel eens vernomen had, dat de dieren elkander in den nood soms bijstaan, maar dit nooit met eigen oogen had aanschouwd.

H. W. BEYERINK.

Delft, 7 October 1900.

Klemdraai bij Brandnetel.

Ziehier een teekening naar een merwaardig brandneteltje dat bij ons in den moestuin gevonden is door ons mede-

lid Frans Meijer. Het origineel staat nog frisch in een pot in de serre. Het geval is geloof ik nog al zeldzaam, misschien is het de moeite van een reproductie waard.

Walden.

F. VAN EEDEN.

Het Zoetwateraquarium, door C. J. DEN HOLLANDER, SCHILLEMANS en VAN BELKUM. 1e deeltje.

Met genoegen kondig ik dit boekje bij de bezitters van aquaria aan. Vooral omdat ik een belofte in 't Aprilnummer van dit tijdschrift gedaan, nog niet geheel heb kunnen ver-